

2005'

ΚΛΑΙΡΗ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΧΟΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΝ ΤΥΠΟΙΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 2005

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΤΣΗΣ

Ένας Τιτάνας ὀρθοστάθη καταμεσίς
στή Νύχτα
κι' ἄρπαξε μέ τὰ δύο του χέρια
τίς ξώμακρες τοῦ χρόνου ἄκρες.
Σιωπή ...
Ἄδύναμα ὄλα, τὰ Ζωντανά καί τ' Ἄψυχα,
τή Δύναμη γιά νά χωρέσουν
πού ἀπό τὰ στήθια τοῦ Δικόμου
κατρακύλα ...
σάν πυρωμένη λάβα ...
πυρωμένη λάβα
.....
«Θά βγῶ πυροβολώντας!»

Ἀμμόχωστος 19 Νοεμβρίου 1962
Συλλογή «Ποιήματα»

ΗΣ

αμεσις

ι

ς.

ι τ' "Αψυχα,

ου

Νοεμβρίου 1962

τα»

ΔΕΥΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΦΩΣ

«Δεῦτε, λάβετε τὸ Ἅχραντο Σῶμα μου
ματωμένο, καταπροδωμένο».

Ἡ Κύπρος
ἓνα κυκλάμινο
ποῦ τὸ μάδησαν ἀνελέητα
χωρὶς αἰδῶ,
ξένοι καὶ δικοί.

Κι ἔμεινε στὸν οὐρανὸ
ἓνα ἀγκάθινο στεφάνι,
σὰν τοῦ Κυρίου της,
τῆς προδοσίας σύμβολο
τῆς Λύτρωσής της φωτοστέφανο.

Δεῦτε, λάβετε Φῶς.
Ἀπὸ τὸ φῶς τὸ Ἄνεσπερο,
ὅσοι ἔχετε γευτεῖ
τὴν προσφυγιά, τὴν ἀδικία, τὴν ταπείνωση.
Ὅσοι πονέσατε πολὺ,
ὅσοι ὀδοιπορεῖτε σκυφτοί, κατατρεγμένοι.

Δεῦτε, λάβετε Φῶς.
Ὁ Πενταδάχτυλος
θὰ τραγουδήσει τὸ τραγούδι
τῆς Ἄνοιξης
κι ὁ Μάτσης θὰ γευτεῖ
ψωμί σταρένιο στὸ Δίκωμο,

καὶ στὴν Καντάρρα
θὰ σηκώσει τὸ «διτζίμι».

Δεῦτε, λάβετε Φῶς.
Τὸ ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Λεμεσός Νοέμβριος 1987
Συλλογή «Ἐν Δήμῳ Ἀμαθούνας»

Τ' ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΥ ΟΙ ΕΛΛΗΣ

Ἄστραψε φῶς
κι ὁ ἄγγελος μὲ πύρινη ρομφαία
κατέβηκε ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὰ μέρη
νὰ σταματήσει τὸ κακό.
Ψυχανεμίστηκαν οἱ ὄχτροι
καὶ πάγωσε ἡ καρδιά τους.
Τὸ βέβηλο τσεκοῦρι τους
ἀπόμεινε στὸ χέρι.
Πῶς θὲ νὰ σκότωνε τὸ Φῶς ...
Καμμιά ἐλγὰ δὲν μπόρεσε νὰ κόψει
ἀπὸ τοῦ Μάτση τίς ἐλγές,
στὰ Κούκλια.
Τρεῖς τρεῖς μαζί, τίς φύτεψε
στ' ἀπέραντο χωράφι,
μὲ ὄνειρο κι ἐλπίδα.
Κι εἶχε γιορτάσι τὸ χωριό,
γιορτάσι κι ἡ καρδιά του.
Τριγύρω ἡ γῆς μοιρολογᾷ
τίς στάχτες καὶ τὴ γύμνια.
Στὴ μέση, τρεῖς τρεῖς οἱ ἐλγές
ἀπόμειναν
δῶρο θεοῦ καὶ μνήμης
γι' αὐτὸν καὶ τὴ ζωὴ του
χάρισε
γιὰ τῆς πατρίδας του τὴ λευτεριά.
Οἱ ἐχθροὶ ἀπόμειναν βουβοί.
Μὰ τὸ χαμόγελο τοῦ νιοῦ
ἀνθίζει
στὰ κρόσια τ' οὐρανοῦ.

Νέα Ὑόρκη Ὀκτώβρης 2003

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΤΣΗΣ

Ἀναφέρεται στὸ μοναχικὸ ἄγαλμα τοῦ ἥρωα
στὸν περιφερειακὸ κόμβο τοῦ Προεδρικοῦ.

Ἀλήθεια, πόσο μόνος εἶσαι
Κυριάκο,
ἐκεῖ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
μέσα στὴ γλαυγὴ τοῦ κόσμου.
Δὲν ξέρω, ἂν οἱ πρὸ πολλοὶ
ρίχνουν στὸ ἄγαλμά σου μιὰ ματιά
ἢ ἂν ἀδιάφοροι σὲ προσπερνοῦν
σὰν κάτι δεδομένο.
Σὰν δεδομένο ἡ ἀγάπη σου
γιὰ τούτη τὴ μικρὴ πατρίδα.
Σὰν δεδομένο τὰ βασανιστήρια σου
κι οἱ σταράτες ἀπαντήσεις στὸ στρατάρχη
«Οὐδὲν ἀπὸ χρημάτων ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς ποιούμεθα τὸν
ἀγῶνα».
Σὰν δεδομένο ἡ θυσία σου
ἐκεῖνο τὸ Νοέμβρη, τότε πού τὰ φτερά σου ἀνοίξεις
σὰν ἀετὸς
καὶ φώναξεις: Μολὼν Λαβέ.
Δὲν παραδίνομαι.
Ἄν θὰ βγῶ, θὰ βγῶ πυροβολώντας.
Κι οὔτε πού πρόφτασες
γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἐχθροὶ
χειροβομβίδες καὶ φωτιὰ
σοῦ ρίξανε μέσ τὸ κρησφύγετο.
Ὅμως ποτὲ δὲν σκότωσαν τὴν ψυχὴ σου.

Ὅμως ποτέ δὲν λύγισαν τὸ σθένος σου.

Ποτέ, Κυριάκο, οἱ ἥρωες δὲν σκοτώνονται,
μὰ γεύονται τὴν πιὸ ὠραία Λευτεριά
μέσα στὸν πιὸ ἐπώδυνο θάνατο.

Κι ἐσύ τὴ γεύτηκες τὴ Λευτεριά τῆς Κύπρου, ἀλήθεια.
Μετρᾷς τώρα ἐναγώνια
τὰ δικά μας βήματα
ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Θὰ μπορέσουμε Κυριάκο;

Λευκωσία Μάρτιος 2003

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

Ο ΠΕΝΤΑΔΑΧΤΥΛΟΣ Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ

Ἀπόσπασμα

Κι ὁ Μάτσης λέει στὸ Δίκωμο:
«Θὰ βγῶ πυροβολώντας»
καὶ βγήκε, τὸ φεγγάρι πληγωμένο
ἀπὸ μαχαίρι δίκωπο

κι ἡ Τραμουντάνα ἀντάριασε
ὁ ὕδροκρίτης πῆγε νὰ τρέχει
δάκρυα
κι ἡ Ρήγαινα νὰ κλαίει
τὸ παλληκάρι ποὺ χάθηκε

βελονισμὸς τῆς ἀπόγνωσης
καὶ στὸ παράθυρο ἡ μάντισσα
Θεονόη
ἡ μάνα του, ἡ ἀδελφή
κρατᾷ ἀσπρόμαυρη φωτογραφία

σὲ πολιτείες γυροφέρνει
καλοκαίρια ἀνοξείδωτα
χειμῶνες ἄσπρης σιωπῆς
ἀναζητῶντας τὸν ἥλιογιό

«Ἀκριβογιέ, μονάκριβε, χαρὰ τῶν
ὀμματιῶν μου»

Κι ὁ Πενταδάχτυλος
μούσκεμα τὸ δάκρυ

ψάχνει τὸ Διγενή
τὸ Ζήδρο ψάχνει ἡ μάνα του,

φωτιά ἀνάψανε
οἱ προβολεῖς τῶν τάνκς.

Πῆραν τα πεῦκα, τὰ κυπαρισσόξυλα
τρέχει ὁ γιός μου,
καμένα γαϊτανόφρυδα
τοῦ φεγγαριού

ὦ μὴν πυρ - μὴν πυρ -
πολεῖτε τὸν Πενταδάχτυλο
μὴν πυρπολεῖτε τὴν καρδιά μου.

Φῶς, περισσότερο φῶς
δὲν βλέπω μέσ' τὰ σκοτεινά νὰ περπατήσω.

Χρόνια πολλὰ τὸν καρτερῶ.

Μετρῶ τῆς στράτας τὲς περικοκλάδες
μετρῶ τοῦ ἡλίου, τ' ἀνεβοκατέβασμα
καὶ καρτερῶ ...
καὶ καρτερῶ ...

Χειμῶνες ἤρθανε χωρὶς βροχή
μέρες χωρὶς σπαθίσματα χελιδονιῶν

λέξεις τῆς πίκρας, τῆς ἀπόγνωσης.

Ἡ πόρτα πάντα ἀνοιχτή
ἄσπρος ἀσθέστης μαρτυρίου
καθημερινή καὶ σχολή
τοῦ στρώνω τὸ κρεβάτι του
μὲ κάτασπρα σεντόνια
λεβάντας μοσκομύριστα
τοῦ στρώνω τὸ τραπέζι, κάθε μέρα
καὶ στὸ κατώφλι κάθομαι.

τὸν περιμένω

κι ἡ Ρήγαινα τὸν Ζήδου
στὸν Πενταδάχτυλο
κλαίει μιὰ μάνα τὸν ἀκριβογιό
τῆς Λύσης.
κλαίει τὸ παλληκάρι ὁ Πενταδάχτυλος
πού φύλαγε τὸ Δίκωμο.

Σ
τ
Α
Ο
νι
Π
πε
Σ
νά
Στ
τό
Ε
Τά
στι
Η
τή
Δέν
μέ
Ακό
λεύε
ἄς ἔ
Σκύ
καὶ
Ο
Στέκ